

LAUREN BROOKE

SYDÄNMAILLA

Myrskyn jälkeen

Myrskyn jälkeen

Lauren Brooke

Myrskyn jälkeen

Suomennos: Anne Pölkki

SAGA Egmont

Myrskyn jälkeen

Englanninkielinen alkuteos: *After the Storm*

Suomentanut

Anne Pölkki

Kansi: Emma Björklund

Kannen kuva: Shutterstock

Copyright © 2001, 2026 Working Partners and SAGA Egmont

ISBN: 9788727356327

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Janelle, joka on opettanut minulle kaiken arvokkaan hevosista.

Ensimmäinen luku

Amy yritti huutaa, kun hänen äitinsä Marion avasi lava-auton oven. Sanat juuttuivat kurkkuun. Amy halusi pysäyttää äitinsä, mutta jäsenet eivät suostuneet liikkumaan. Hän saattoi vain seurata kauhuissaan, kun äiti työnsi avaimen virtalukkoon ja käynnisti auton moottorin.

Sitten uni loikkasi eteenpäin.

Nyt he istuivat liikkuvassa autossa. Auton takana traileri vahteli, koska siinä matkaava ruunikko ori potki sen seiä peiloissaan. Amy yritti pakottaa itsensä heräämään, mutta painajainen vain tiukensi otettaan hänestä. Hän oli jälleen vankina unessa, joka oli pitänyt häntä pihdeissään yö toisensa jälkeen.

Hänen äitinsä rusensi rattia rystyset valkoisina. – Tämä on järjetöntä, hän mutisi vilkaisten Amya. – En olisi saanut suostua tähän, Amy.

– Äiti! Amy nyyhkytti epätoivoisena. – Pysäytä heti, pysäytä auto! Mutta Marion ei kuullut häntä.

Salama värjäsi tumman taivaan rosoiseksi, ja kavioiden iskut peittyivät raivoisaan ukkosen jylyyn.

Amy huusi. Tuulen riepottelemat puut väijyivät heitä tien yllä. Oksat napsuivat auton kattoon ja raapivat traileria. Puiden vallittavaa natinaa seurasi niin kumea ukkosen pamaus, että tuntui kuin korvan juuressa olisi ammuttu tykillä. Suoraan heidän edessä puu kaatui hitaasti tien yli...

– Ei, Amy kirkui. – Voi ei!

– Amy! Amy! Herää!

Amyn olkapäätä ravistettiin. Hän avasi silmänsä. Hän retkotti kovalla puulattialla. Isoisä oli kumartunut hänen ylleen uurteiset kasvot huolen rypyissä.

– Vaari, Amy kuiskasi nousten pökertyneenä istumaan.

Hän hengitti tutun lohdullista hajuveden tuoksua. Hevosvalokuvat katselivat häntä seiniltä. Hän oli äitinsä vanhassa makuuhuoneessa. Tuolin selkänojalla roikkui vieläkin takki, jonka äiti oli siihen viskannut onnettomuusiltana. Pöydällä lojui hienoisen pöykerroksen peittämä hiusharja, johon oli takertunut jokunen vaalea suortuva. Mihinkään ei ollut koskettu kuuteen viikkoon – ei sen jälkeen, kun Marion Fleming oli kuollut myrskyisenä yönä.

Tutut esineet saivat Amyn vatsan vääntymään. – Mitä minä täällä teen?

Jack Bartlett ymmärsi tyttärentyttärensä järkytyksen. – Ei hätää, kulta, hän lohdutti. – Kävelit unissasi.

– Näin kamalan painajaisen, Amy takelteli kömpiessään jaloilleen. Huone oli hiljainen ja viileä. Silti hiki pisaroi hänen kasvoiltaan, kun hän silmäili ympärilleen.

– Tule, se on ohi nyt, isoisä sanoi. – Vien sinut takaisin omaan huoneeseesi. Hän kietoi kätensä Amyn hartioiden ympärille.

Silloin makuuhuoneen ovi avautui. Lou, Amyn isosisko, seisoi

oviaukossa. – Mitä täällä tapahtuu? hän kysyi. Hänen hiuksensa olivat pörröiset. – Kuulin huutoa.

– Ei mitään, Jack Bartlett sanoi. Hän talutti Amyn ovelle. – Amy vain näki pahaä unta ja käveli unissaan.

– Voi, Amy, Lou huoautti tullen Amyn vierelle.

– Olen jo kunnossa, Amy sanoi. Hän irrotti kätensä isoisän otteesta ja työntyi Loun ohi ovelle. Hän halusi pois huoneesta. Oli kamalaa tietää, että äiti ei koskaan enää tulisi omaan kamariinsa.

Amyn oman sängyn lakanat tuntuivat viileiltä. Hän veti peiton puoliksi päänsä yli. Isoisä ja Lou tulivat ovelle, ja Amy huomasi isoisän kuiskaavan Loulle jotakin.

Lou nyökkäsi. – Hyvää yötä, hän sanoi hellästi Amylle ja lähti.

Isoisä istuutui Amyn sängyn reunalle.

– Minulla ei ole enää hätää, vaari, Amy vakuutti hänelle. – Mene vain nukkumaan.

– Olen pienen hetken luonasi, isoisä sanoi.

Amy oli liian uupunut väittääkseen vastaan. Hän laski päänsä tyynylle. Kun hän sulki silmänsä, painajaismaiset kuvat alkoivat välähdellä jälleen hänen mielessään. Hän räpytti silmiään.

– Voi, vaari, hän valitti avaten silmänsä selälleen.

– Olen tässä, isoisä sanoi lempeästi. Hän silitti Amyn hiuksia. – Yritä saada unen päästä kiinni.

Kun Amy heräsi aamulla, isoisä oli poissa. Kuten joka aamu hänen mielessään välähti hurja toive, että edelliset kuusi viikkoa olisivat olleet vain pahaä unta. Kalpea aamuvalo suodattui verhojen läpi huoneeseen ja kylmä todellisuus iski häntä kuin moukari: äiti oli kuollut, koska hän oli vaatinut äidin lähtemään orin luokse.

Amy nousi istumaan. Hän kietoi kätensä polviensa ympärille. Jos hän ei olisi halunnut niin epätoivoisesti pelastaa Spartania,

ruunikkoa oria, jonka varkaat olivat teljenneet ja hylänneet piha-rakennukseen, äiti ei olisi koskaan lähtenyt myrskyn silmään eikä onnettomuutta olisi tapahtunut. Hän oli rukoillut äitiään lähtemään. Ellottava syyllisyys musersi hänen sydäntään.

Amy nousi sängystä, veti farkut jalkaansa ja avasi verhot. Hän näki ikkunastaan Heartlandin tilan päätallin ja laitumet, joilla hevoset laidunsivat tai torkkuivat varhaisaamun auringossa. Amy harppoi vaatepinojen ja lattialla lojuvien lehtien yli portaisiin ja alakertaan. Hänen olisi tehtävä tallin aamuaskareet. Hän ei halunnut ajatella äitiä eikä sitä, mitä edessä oleva päivä toisi tullessaan.

Myöhemmin iltapäivällä Amy nosti talikolla puhtaita olkia karsinan paksulle aluspedille. Pölyhiukkaset tanssivat kirkaassa auringonvalossa, joka valui kultaisena vanana karsinan puolioven yli. Amy ajatteli Spartania. Huomenna se seisoi tässä karsinassa. Hetken hän tunsu pahoinvointia. Elämä tuntui perin epäoikeudenmukaiselta.

– Onko jo valmista? Ty, Heartlandin 17-vuotias tallipoika, kurkisti oven yli karsinaan. Hän varmaan huomasi Amyn ahdistuneen ilmeen, sillä hänen kulmakarvansa kurtistuivat. – Amy? Oletko kunnossa? hän kysyi astuen karsinaan.

Amy tyytyi nyökkäämään, sillä hän ei saanut sanaa suustaan.

– Kuule nyt, Ty sanoi hiljaa. Hän vilkaisi karsinaa. – Ajattelitko Spartania? Amy nyökkäsi jälleen. – Kaikki sujuu hyvin, Ty vakuutti puristaen Amyn käsivartta myötätuntoisesti. – Saatpa nähdä.

Pihalta kuului narinaa, kun takaovi avautui. – Amy! Ty! isoisa huhuili. – Kohta pitää lähteä.

Amy astahti karsinan ovelle. – Tullaan!

HEARTLANDIN TULEVAISUUS ON UHATTUNA

Kun vauhko Spartan saapuu Heartlandin hevoshoitolaan, Amyn tunteet ovat ristiriitaiset. Spartan muistuttaa Amya elämänsä traagisimmasta tapahtumasta – onnettomuudesta, jossa hänen äitinsä kuoli. Myös Spartan on kuitenkin kokenut kovia ja tarvitsee apua.

Samalla Heartlandin jatko on vaakalaudalla. Saadaanko tila kannattavaksi nyt kun kaikkien rakastamana Marion Fleming on poissa? Amyllä on isot saappaat täytettävänä, mutta onneksi apua voi joskus saada yllättäviltäkin tahoilta.

Myrskyn jälkeen on suositun Sydänmailla-sarjan toinen osa.

Lauren Brooke -kirjailijanimen takana ovat Linda Chapman ja Beth Chambers. Heidän Sydänmailla-kirjasarjastaan on tehty myös menestynyt tv-sarja.